

4. neděle velikonoční rok C (2025)

1. čtení Sk 13,14.43-52

Obracíme se k pohanům.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: 'Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.'“, Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si (na svědectví proti nim) setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha Svatého.

Mezizpěv – Žl 100,2.3.5

Jsme jeho lid a stádce jeho pastvy.

Nebo: *Aleluja.*

Plesejte Hospodinu, všechny země,
služte Hospodinu s radostí,
vstupte před něho s jásotem!

Uznejte, že Hospodin je Bůh:
on nás učinil, a my mu náležíme,
jsme jeho lid a stádce jeho pastvy.

Neboť Hospodin je dobrý,
jeho milosrdenství je věčné,
po všechna pokolení trvá jeho věrnost.

2. čtení – Zj 7,9.14b-17

Beránek je bude pást a vodit k pramenům živé vody.

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim (sníží) a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

Zpěv před evangeliem – Jan 10,14

Aleluja. Já jsem dobrý pastýř, praví Pán, znám svoje ovce a moje ovce znají mne. Aleluja.

Evangelium – Jan 10,27-30

Já dávám svým ovčím věčný život.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Všichni chceme se dostat do nebe! Ale jak to udělat? Stojí nás to hodně starostí, a při tom je to tak snadné: do nebe můžeme se dostat jen přes známost, po známosti. Někdo se snaží žít tak, aby si zasloužil nebe, a může se stát, že tam nevejde. Poslyšme tři krátké příběhy:

Před Boha přichází první člověk a říká:

„Pane Bože, činil jsem zázraky ve Tvém jménu. Modlil jsem se a ochrnutí začali chodit, slepí prohlédli, rakovina zmizela. Pane, to vše se stalo v Tvém jménu.“ A každé jeho slovo je pravdivé. Opravdu činil zázraky – v Ježíšově jménu.

A co teď? Čeká ho pochvala? Potlesk? Fanfáry? Nebo snad nebeská odměna za zásluhy? Ne. Přichází překvapení. Bůh říká: „Neznám tě!“

Přichází druhý:

„Bože, modlil jsem se nad posedlými a zlý duch je opustil. Byli trápeni satanem – a teď jsou svobodní.“ A i on mluví pravdu. A Bůh znovu odpovídá: „Člověče, neznám tě!“

A přichází třetí:

„Pane, prorokoval jsem ve Tvém jménu. Hlásal jsem Tvé slovo a lidé se obraceli.“ „Ani tebe neznám. Jdi pryč!“

Jak je to možné?

Bůh se zbláznil? Kde je jeho spravedlnost? Bude v nebi stejná nespravedlnost jako na zemi?

Ty příběhy to není moje fantazie. Je to Ježíšovo vlastní učení.

V evangeliu sv. Matouše čteme:

„Mnozí mi v onen den řeknou: Pane, Pane, cožpak jsme neprorokovali ve Tvém jménu, nevyháněli démony ve Tvém jménu a nekonali mnoho zázraků ve Tvém jménu? A tehdy jim řeknu: Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, kdo pácháte nepravost.“ (Mt 7,22–23)

Pokud ti při těch slovech necítíš mráz na zádech, možná už dávno nerozumíš, co to znamená víra.

Představ si to – lidé u Božího soudu říkají, že dělali zázraky, vyháněli démony, prorokovali ve jménu Ježíš. A přesto slyší:

„Neznám vás.“

Dokonce: „Nikdy jsem vás neznal.“

A nakonec: „Odejděte ode mne!“ (Mt 7,23b)

Jestli oni mají odejít, jestli je Bůh nezná – co potom my? Ty a já?

Zbláznil se Bůh? Ne. Bůh se nezbláznil.

To svět se zbláznil. Zbláznili se lidé – dokonce i ti, kteří jsou slušní, zbožní a zvenku působí svatě.

Je možné být velmi náboženský a zbožný – a přesto skončit v pekle?
Ano!

Proč? Protože to říká Ježíš. A může se stát, že u Božího soudu mnozí „dobří a zbožní“ katolíci uslyší:

„Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, kdo pácháte nepravost!“
(Mt 7,23)

V čem byl problém těch, kdo prorokovali, konali zázraky a vymítali démony? Co jim Ježíš vytýká? **Nešli za Ním!** A pak bolestně: „Neznám vás.“

To jediné, co dává ti naději na spásu, je to, že tě Ježíš *zná*.

Že tě pozná. Že řekne: „Aha, to jsi ty. Pojd', já tě znám, jmenuješ se...“

Ježíš říká:

„Ovce slyší hlas pastýře; on je volá jménem a vyvádí je ven.“ (Jan 10,3)

A také prorok Izajáš: „Neboj se, neboť jsem tě vykoupil, povolal jsem tě jménem – jsi můj!“ (Iz 43,1)

Naděje a jistota spásy je v tom, **být jednou z Jeho ovcí! Naslouchat Jeho hlasu!** On své ovce zná jménem. Dává za ně život. A nikdo je nevytrhne z Jeho ruky.

Ježíš říká:

„Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nikdy nezahynou a nikdo je nevytrhne z mé ruky.“ (Jan 10,27–28)

Tak co? Už víte, jak se jde do nebe?

Do nebe se jde po známosti. Do nebe jdou Ježíšovi známí. Otázka ale zní: Jsi ty Ježíšovým známým?

A neodpovídej si na to hned. Zamyslí se.

Raději si často pokládej dvě jednoduché otázky:

1. **Slyším Jeho hlas?** Tzn.: vnímám Jeho slovo? Poznávám Jeho vůli?

To ale samo o sobě nestačí.

2. **Jdu za tím hlasem?** Tzn.: nechávám se vést? Plním Jeho vůli?

3. Protože Ježíš říká:

„Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale jen ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebi.“
(Mt 7,21)

„Každý, kdo slyší má slova a plní je, je jako moudrý muž, který postavil dům na skále.“ (Mt 7,24)

„A každý, kdo slyší má slova, ale neplní je, je jako pošetilý muž, který postavil dům na písku.“ (Mt 7,26)

Vidíš rozdíl mezi vyznáním:

„Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“

a „Hle, jsem služebnice Páně – to jsou krásná slova, zapamatuji si je, možná si je i zapíšu do pamětníku“?

Ježíš říká: „Moje ovce slyší můj hlas... a ony jdou za mnou... a dávám jim věčný život... nikdo je nevytrhne z mé ruky.“ (Jan 10,27–28)

Slyší... a jdou. A co my? Amen.